A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)
2005. szeptember 15.*

A C-464/02. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján 2002. december 23-án kötelezettségszegés megállapítása iránt,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: N. B. Rasmussen és D. Martin, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek,

a **Dán Királyság** (képviseli: J. Molde, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: dán.

támogatja:

a **Finn Köztársaság** (képviseli: T. Pynnä, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, N. Colneric (előadó), K. Schiemann, Juhász E. és E. Levits bírák,

főtanácsnok: F. G. Jacobs,
hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 24-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2005. január 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Dán Királyság:

— mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata nem engedik meg a valamely szomszédos tagállamban dolgozó és Dániában lakó munkavállalók számára az e szomszédos, a munkáltató vállalkozásának székhelye szerinti tagállamban nyilvántartásba vett cégautók üzleti és magáncélra történő használatát,

— mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata csak azzal a feltétellel engedik meg az Európai Unió egy másik tagállamában dolgozó és Dániában lakó munkavállalók számára a munkáltató székhelye vagy fő tevékenysége helye szerinti államtól eltérő tagállamban nyilvántartásba vett gépjármű, különösen cégautó üzleti és/vagy magáncélra történő használatát, hogy a másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozásnál fennálló munkaviszonyuk a főállásuk, valamint ha ennek érdekében megfizetnek egy bizonyos adót,

nem teljesítette az EK 10. cikkből és az EK 39. cikkből eredő kötelezettségeit, valamint kéri, hogy a Bíróság kötelezze a Dán Királyságot az eljárás költségeinek viselésére.

2 A Dán Királyság a kereset elutasítását kéri, és a Bizottság kötelezését a költségek viselésére.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 Az EK 10. cikk szövege a következő:

„A tagállamok az e szerződésből, illetve a Közösség intézményeinek intézkedéseiből eredő kötelezettségek teljesítésének biztosítása érdekében megteszik a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket. A tagállamok elősegítik a Közösség feladatainak teljesítését.

A tagállamok tartózkodnak minden olyan intézkedéstől, amely veszélyeztetheti e szerződés célkitűzéseinek megvalósítását."

4 Az EK 39. cikk szerint:

„(1) A Közösségen belül biztosítani kell a munkavállalók szabad mozgását.

(2) A munkavállalók szabad mozgása magában foglalja az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében.

(3) A közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okok alapján indokolt korlátozásokra is figyelemmel, a munkavállalók szabad mozgása jogot biztosít a munkavállalónak arra, hogy:

a) tényleges állásajánlatokra jelentkezzen;

b) e célból a tagállamok területén szabadon mozogjon;

c) munkavállalás céljából valamely tagállamban tartózkodjon az adott tagállam állampolgárainak foglalkoztatására vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően;

d) egy tagállamban történő alkalmazását követően a Bizottság által végrehajtási rendeletekben meghatározott feltételek mellett az adott tagállam területén maradjon.

(4) E cikk rendelkezései nem vonatkoznak a közszolgálatban történő foglalkoztatásra."

5 Az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 112. o.) 3. és 4. cikke bizonyos szállítóeszközök magáncélú felhasználásra, illetve utasszállító jármű üzleti felhasználásra történő ideiglenes behozatalára vonatkozik. Ezek a rendelkezések azokra a személygépkocsit importáló személyekre alkalmazandóak, akik az ideiglenes behozatal tagállamán kívüli tagállamban rendelkeznek szokásos tartózkodási hellyel.

A nemzeti szabályozás

Az 1997. április 8-i időpontban hatályban lévő nemzeti szabályozás és az azzal kapcsolatos igazgatási gyakorlat

6 A Bizottság első, 1997. április 8-i felszólító levele, illetve 1998. május 18-án kelt indokolással ellátott véleménye kibocsátásának időpontjában hatályos szabályozás (a továbbiakban: az eredeti szabályok) az 1996. június 24-i 592. sz., a gépjármű-nyilvántartási adóra vonatkozó közlekedési minisztériumi rendeleten (a továbbiakban: az 592. sz. rendelet) alapul. Ez a szabályozás a pert megelőző eljárás során módosításra került. Az eredeti szabályok hatálya fennmaradt 1999. július 1-jét, azaz a módosítás hatálybalépését követően is, abban az esetben, ha ez utóbbi nem volt alkalmazható.

7 Az 592. sz. rendelet értelmében egy dániai lakóhellyel rendelkező személy elvileg csak Dániában nyilvántartásba vett és a használatbavétel előtt dán rendszámtáblával ellátott gépjárművet használhat. Az említett rendelet 1. cikke szerint „a közúti közlekedésről szóló törvény (færdselslov) 74. és 75. cikkében szereplő járművek kivételével minden közúti fuvarozást végző gépjárművet és vontató járművet a használatbavételt megelőzően nyilvántartásba kell venni, és rendszámtáblával kell ellátni".

8 A járművek nyilvántartásba vétele Dániában gépjármű-nyilvántartási adó fizetéséhez kötött.

9 A nem Dániában, hanem más tagállamban nyilvántartásba vett járművek Dánia területén való használata kivételesen engedélyezhető. Az 592. sz. rendelet 106. cikkének megfelelően ilyen engedélyt a központi nyilvántartás csak abban az esetben ad ki, ha a járművet főleg Dánián kívül használják, és különösen indokolt a dániai nyilvántartásba vételtől eltekinteni.

10 Az 592. sz. rendelet 106. cikkének (2) bekezdése szerint ilyen engedély elvileg csak magáncélú használatra adható ki. Ezen 106. cikk kivételt engedélyező rendelkezései alapján azonban meghatározott esetekben mégis megengedett a más tagállamban nyilvántartásba vett jármű üzleti célra történő használata.

11 E szabályozás keretei között a dán igazgatási gyakorlat általában abban állt, hogy megtagadta a Dániába tett üzleti utak, különösen ügyfelek látogatása érdekében kért engedélyek kiadását. Minden esetre a cégautók magáncélú, például munkaidőn túli használatát nem engedte meg. Azonban általában kiadták az engedélyt a vezető érdekében a határ és a lakóhely között, a hétvégén, szabadság ideje alatt és ünnepnapokon Dániában megtett oda-vissza utakra.

12 A cégautók használatának e korlátait be nem tartó személyek kötelesek pénzbírságot fizetni.

Az 1999. július 1-jétől hatályos nemzeti szabályozás és az azzal kapcsolatos igazgatási gyakorlat

13 1999. július 1-jei hatállyal módosították a gépjárművek után fizetendő gépjármű-nyilvántartási adóról szóló 385. törvényt (lov am registreringsafgift af motorkøretøjer; a továbbiakban: a gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény), valamint az 592. sz. rendeletet, és elfogadták gépjárművek után fizetendő gépjármű-nyilvántartási adóról szóló, 1999. június 21-i 502. sz. rendeletet (a továbbiakban e szabályozás együttesen: módosított szabályok).

14 A dán kormány által a tárgyalás során adott magyarázat szerint két alapvető különbség van az eredeti és a módosított szabályok között. Egyrészt, a módosított szabályok értelmében, a más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművet nem szükséges dán rendszámmal ellátni. Másrészt, a módosított szabályok szerint a gépjármű-nyilvántartási adó nem a teljes adókulcs alapján, hanem a gépjármű dán területen történő használata időtartamának arányában fizetendő.

15 A gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény 1. cikkének (1) és (2) bekezdése így rendelkezik:

„(1) Az állam javára adó fizetendő azon gépjárművek után, amelyeket a közúti közlekedés szabályai [færdselsloven] szerint nyilvántartásba kell venni, illetve a pótkocsik és nyerges vontatók után. Ha e törvény másképp nem rendelkezik, az adót a jármű első nyilvántartásba vételekor kell megfizetni.

(2) Az adófizetési kötelezettség ezen kívül a 4. és 5. cikkben meghatározott, külföldön nyilvántartásba vett, Dániában lakó személy által használt gépjárművekre is vonatkozik a 3a. cikk (6) bekezdésének megfelelően."

16 A gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény jelen ítélet előző pontjában említett 4. és 5. cikke főként a különböző járműkategóriák, pl. új autók, a koruk szerint adóköteles használt autók és a haszonjárművek után fizetendő gépjármű-nyilvántartási adó összege kiszámításának szabályait tartalmazza.

17 Az említett törvény 3a. cikke, amely az ideiglenes nyilvántartásba vétel esetén fizetendő gépjármű-nyilvántartási adóra vonatkozó szabályokat tartalmazza (a továbbiakban: az ideiglenes nyilvántartásba vételi adó), a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vám- és adóügyi hatóságok kérelemre engedélyezhetik, hogy az országban ideiglenesen nyilvántartásba veendő gépjárművek után fizetendő gépjármű-nyilvántartási adó megfizetésére a (2) bekezdés szerint kerüljön sor, amennyiben:

1. a jármű külföldi személy tulajdonában van, és azt a tulajdonosa használja az országban való ideiglenes tartózkodása alatt; vagy

2. a gépjármű tulajdonosa külföldi vállalkozás vagy állandó telephely, és a gépjárművet külföldi és Dánián belüli üzleti és magáncélú felhasználásra Dániában lakó személy rendelkezésére bocsátották, amennyiben a munkavállaló főállásban végez munkát az adott vállalkozásnál vagy állandó telephelyen.

(2) Az adót negyedévenként, minden megkezdett negyedévre vonatkozóan előre, a teljes adókulccsal számított adó 3%-ának megfelelő összegben kell megfizetni. Az adó összege minden megkezdett negyedévben az előző fizetés után még fennmaradó összeg 1,5%-ával növekszik. Az első befizetéskor ki kell fizetni az első negyedévi adó összegének megfelelő letétet is a nyilvántartási adóra vonatkozó esetleges hátralékok fedezésére.

(3) Az (1) és (2) bekezdés szerinti adó megfizetésére az a személy köteles, aki a járművet egy dániai lakos rendelkezésére bocsátja. [...]

[...]

(6) Az (1)–(5) bekezdés rendelkezései ugyanígy alkalmazandók az (1) bekezdés 2. pontja szerinti külföldi rendszámú járművekre.

(7) A 4. cikkben és az 5. cikk (1) bekezdésében szereplő gépjárművek esetében, amelyeket egy dániai lakos használ kizárólag arra a célra, hogy az (1) bekezdés 2. pontja szerinti külföldi munkáltatónál lévő munkahelyére járjon vele, a vám- és adóügyi hatóságok napi adó megfizetése ellenében engedélyezhetik e járművek használatát. Ennek az adónak az összege a 4. cikkben szereplő járművek esetében napi 60 DKK, az 5. cikk (1) bekezdésében szereplő járművek esetében pedig napi 30 DKK összegben került meghatározásra. Az 5. cikk (3) bekezdésében, az 5. cikk (5) bekezdésének 2. pontjában és az 5. cikk (10) bekezdésében (amelyek meghatározott súlyú vagy rendeltetésű haszongépjárművek bizonyos kategóriáira vonatkoznak) szereplő gépjárművek után nem kell ilyen adót fizetni, ha a dániai lakos az említett járművet kizárólag arra használja, hogy a lakóhelyéről az (1) bekezdés 2. pontja szerinti külföldi munkáltatónál lévő munkahelyére járjon.

[...]

(9) A pénzügyminiszter jogosult az engedélykérelmekkel és a fenti, (1)–(8) bekezdés szerinti adók és más költségek megfizetésével kapcsolatos intézkedések meghozatalára."

18 Azon személyek esetében, akik nem felelnek meg a gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény 3a. cikke (1) bekezdésében foglalt feltételeknek, különösen annak a feltételnek, amely szerint az adott munkaviszonynak a munkavállaló főállásának kell lennie, az eredeti szabályok alkalmazandók.

19 Az 592. sz. rendelet 115. cikkének 1999-ben beiktatott új (4) bekezdése így rendelkezik:

„[...] a Dániában lakó személyek az adott külföldi állam és Dánia területén vezethetik a külföldi székhelyű vállalkozás vagy állandó telephely által akár üzleti, akár üzleti és magáncéllal rendelkezésükre bocsátott gépjárművet. Az említett vállalkozásnál vagy telephelynél fennálló munkaviszonynak az érdekelt főállásának kell lennie. A jármű használata a nemzeti a vám- és adóügyi hatóságok által kérelemre kiadott engedélyhez kötött, amely megengedi, hogy a gépjármű-nyilvántartási adót az államháztartási bevételekért felelős miniszter által kiadott rendelkezések szerint fizessék meg. Az engedélyt a Dániában tett utak idején a járműben kell tartani, és a rendőrség felszólítására fel kell mutatni."

20 Ugyanezen rendelet 117. cikkének (3) bekezdése szerint „a nemzeti vám- és adóügyi hatóságok kérelemre engedélyezhetik, hogy a nyilvántartási kötelezettség alá tartozó, korlátozott idejű Dánián belüli használat érdekében nyilvántartásba vett járművek után fizetendő adó megfizetése az államháztartási bevételekért felelős miniszter által kiadott rendelkezéseknek megfelelően történjen azokban az esetekben, amikor a jármű tulajdonosa külföldi személy, és a járművet ez a személy használja Dánián belüli korlátozott időtartamú tartózkodása alatt."

21 A gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény 3a. cikke (9) bekezdése alapján elfogadott 502. sz. rendelet 2. fejezete a szóban forgó arányos adó megfizetésére vonatkozó szabályokat határozza meg.

22 Ugyanezen rendelet 5. cikkének (3) és (6) bekezdése szerint:

„(3) A vám- és adóügyi hatóságok kérelemre minden olyan Dániában lakó személy számára engedélyezhetik az adó (1) bekezdés szabályai szerint történő megfizetését, akinek a járművet külföldi vállalkozás vagy állandó telephely üzleti vagy magáncélú használatra bocsátotta rendelkezésére, amennyiben az ennél a vállalkozásnál vagy állandó telephelynél fennálló munkaviszony a kérdéses személy főállásának minősül. Ilyen engedély csak a jármű dániai és a vállalkozás vagy állandó telephely országában történő egyidejű használata esetén adható ki. Az engedély kiadása az alábbi szabályok szerint történik:

1) A járművet a fizetendő adó kiszámítása céljából be kell mutatni a nemzeti vám- és adóügyi hatóságoknak.

2) A kérelemhez csatoltan bizonyítani kell, hogy a külföldi vállalkozásnál fennálló munkaviszony a dániai lakos főállásának minősül.

[...]

(6) Amikor a jármű Dániában közlekedik, az (1) és (3) bekezdés szerinti engedélynek a járműben kell lennie. Ezenkívül, a vám- és adóügyi hatóságok által kiadott matricát

jól látható módon el kell helyezni a szélvédőn. A motorkerékpárokon úgy kell elhelyezni a matricát, hogy az a járókelők által látható legyen."

23 Ugyanezen rendelet 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Minden olyan dániai lakos számára, akinek külföldi vállalkozás vagy állandó telephely üzleti célra a gépjármű-nyilvántartási adóról szóló törvény 4. cikke vagy 5. cikkének (1) bekezdése szerinti járművet bocsátott a rendelkezésére, a vám- és adóügyi hatóságok kérelemre engedélyezhetik a napi adó fizetését, amennyiben az említett vállalkozásnál vagy telephelynél fennálló munkaviszonya a főállása. A hatóságok kérhetik igazolás csatolását arra vonatkozólag, hogy a külföldi vállalkozásnál fennálló munkaviszony a dániai lakos főállása."

24 A napi adót illetően, az 1999. június 28-i 102. sz. körlevél – amelynek helyébe 2001-ben a jövedéki adóról és a vám- és adóhatóság adóalap-megállapításának szabályairól szóló útmutató lépett (lásd a 2001. szeptember 20-i 172. sz. körlevelet) – 1.4. pontja az alábbi rendelkezést tartalmazza:

„A napi adóra vonatkozó rendelkezések hatálya alá tartozó járműveket nem kötelező magáncélra, különösen a lakóhely és a munkahely közötti közlekedés céljára használni, kivéve ha ennek az útvonalnak a megtétele kifejezetten a vállalkozás érdekében áll [...]. Ugyanakkor egy Dániában lakó személy szokásos (napi) útja a lakóhelye és a munkahelye között nem tekinthető úgy, hogy az kifejezetten a vállalkozás érdekében áll."

25 A negyedévente fizetendő vagy napi adó fizetésével kapcsolatos dán közigazgatási gyakorlat a dán kormány szerint a következőképpen alakul:

— A regionális vám- és adóügyi igazgatási szervhez írásbeli kérelmet kell intézni, amelyben egyértelműen szerepel, hogy a kérelem a napi vagy negyedévente fizetendő adóra vonatkozik-e.

— A kérelemhez a külföldi munkaviszonyra vonatkozó, a munkafeltételeket bemutató igazolást kell csatolni, amely különösen azt igazolja, hogy a betöltött munkaviszony a munkavállaló főállása.

— A kérelmet általában a benyújtástól számított 3–4 napon belül elbírálják.

— Az engedély kiadásának feltétele, hogy a járművet mind a munkáltató, mind a munkavállaló országában használják. Ha a járművet kizárólag abban az országban használják, ahol a munkavállaló lakóhelye van, nem merül fel a határon átnyúló tevékenységgel kapcsolatos probléma.

— Ha a kérelem megfelel a törvény által előírt feltételeknek, különösen a főállás követelménye teljesül, az engedélyt akár a napi, akár a negyedévente fizetendő adóra vonatkozóan automatikusan kiadják.

— A napi vagy negyedévente fizetendő adóra vonatkozó engedély kiadását követően a vám- és adóügyi hatóságok kiadják a kedvezményezett számára a megfelelő matricákat.

— A napi adóra vonatkozó szabályozás több matrica kiadását is elrendeli, amelyeken szerepel a jármű rendszáma. Ahhoz, hogy a jármű Dánia területén közlekedhessen, a munkáltatónak vagy a munkavállalónak egy matricán fel kell tüntetnie a jármű közlekedésének időpontját. A negyedévente fizetendő adó megfizetésekor az engedély érvényességi idejére (maximum két év) szóló matrica kerül kiadásra. A negyedéves matricán szerepel az érvényesség ideje. A matricákon szerepel a jármű rendszáma. A matricákat jól látható módon a szélvédőn kell elhelyezni.

— Az adó negyedévente történő megfizetésére vonatkozó engedély kiadása keretében a vám- és adóügyi hatóság előzetes becslést végez a jármű értékére vonatkozóan. Az eljárásnak ez a szakasza minden jármű esetében, amelyeket először vesznek nyilvántartásba Dániában, közös, azokat a járműveket is beleértve, amelyek esetében nem közöltek vagy nem határoztak meg nyilvános katalógusárat. Tehát elsősorban az importált használt járműveket érinti.

— Az értékeléshez be kell mutatni a járművet a helyi vám- és adóügyi hatóságoknak. Általában azonban nem szükséges a jármű tényleges bemutatása, mivel az értékbecslés az elterjedt jármű típusokra vonatkozó dokumentumok alapján is elvégezhető.

A pert megelőző eljárás

26 Mivel az eredeti szabályok nem feleltek meg az EK-Szerződés 5. cikke (jelenleg EK 10. cikk), valamint 48. és 59. cikke (jelenleg, módosítást követően EK 39. és EK 49. cikk) rendelkezéseinek, a Bizottság megindította a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást.

27 Miután 1997. április 8-i levelével felszólította a Dán Királyságot észrevételei megtételére, a Bizottság 1998. május 18-án indokolással ellátott véleményt bocsátott ki, amelyben az említett tagállamot felszólította, hogy három hónapos határidőn belül tegye meg az indokolással ellátott véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

28 1999. szeptember 14-i kiegészítő felszólító levelében a Bizottság megállapította, hogy a módosított szabályok három ok miatt szintén összeegyeztethetetlenek az EK 10., EK 39. és EK 49. cikkel. Először is, a külföldi székhelyű társaság járműveinek dániai használata külön engedélyhez kötött. Másodszor, az említett engedély kiadásának feltétele egy bizonyos adó megfizetése. Harmadsorban, hogy a módosított szabályok indokolatlanul kizárólag azokra a dániai lakosokra vonatkoznak, akiknek a vállalkozásnál vagy telephelyen fennálló munkaviszonya a főállásuk.

29 A dán kormány válaszát követően a Bizottság 2000. szeptember 26-án a módosított szabályok vonatkozásában indokolással ellátott kiegészítő véleményt bocsátott ki, és felszólította a Dán Királyságot, hogy két hónapos határidőn belül tegye meg az indokolással ellátott véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

30 Mivel a Bizottság nem találta kielégítőnek a dán kormány ezen indokolással ellátott véleményre adott válaszát, a jelen kereset benyújtása mellett döntött.

A keresetről

31 A Bizottság arra hivatkozik, hogy mind az eredeti, mind a módosított szabályok (a továbbiakban együttesen: a dán szabályozás) az EK 39. cikk és az EK 10. cikk rendelkezéseit megsértve akadályozzák a munkavállalók szabad mozgását, anélkül hogy közérdeken alapuló kényszerítő okkal igazolhatók lennének.

Az EK 39. cikk hatályáról

A felek érvei

32 A Bizottság fenntartja, hogy a jelen ügyben érintett dán szabályozás az EK 39. cikk hatálya alá tartozik, mivel valamely szakmai tevékenység gyakorlását szabályozó rendelkezések kihatnak a munkaerőpiacra való bejutásra is.

33 A dán kormány, a finn kormány támogatásával, ezzel szemben arra hivatkozik, hogy ez a dán szabályozás kívül esik az EK 39. cikk hatályán, mivel egyáltalán nem akadályozza a munkaerőpiacra való bejutást. A dán kormány álláspontja szerint kizárólag a munkavégzés feltételeit érinti. Szerinte önmagában arra az elvre, hogy egy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállaló nem közlekedhet szabadon egy külföldön nyilvántartásba vett cégautóval, nem vonatkozik az EK 39. cikk.

A Bíróság álláspontja

34 A Szerződés munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezései összességének célja, hogy a közösségi tagállamok állampolgárai számára megkönnyítse a Közösség területén belül bármilyen szakmai tevékenység gyakorlását, és azokkal ellentétes minden olyan intézkedés, amely az állampolgárokat hátrányosan érinti, amikor ezek egy másik tagállam területén kívánnak gazdasági tevékenységet gyakorolni (a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4921. o.] 94. pontja, a C-232/01. sz. Van Lent ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-11525.o.] 15. pontja és a C-387/01. sz. Weigel-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4981. o.] 52. pontja).

35 Az olyan rendelkezések, amelyek megakadályozzák vagy visszatartják valamely tagállam állampolgárait attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolva elhagyják származási országukat, e szabadság akadályai, még abban az esetben is, ha a munkavállalók állampolgárságától függetlenül alkalmazandóak (a fent hivatkozott Bosman-ítélet 96. pontja).

36 Ahhoz azonban, hogy ilyen akadálynak minősüljenek, a munkavállalók munkaerőpiacra való bejutását kell befolyásolniuk (a C-190/98. sz. Gráf-ügyben 2000. január 27-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-493. o.] 23. pontja).

37 Valamely tevékenység gyakorlására vonatkozó szabályok képesek arra, hogy a tevékenység gyakorlásának lehetőségét is befolyásolják. Így tehát ezen ítélkezési gyakorlat értelmében valamely gazdasági tevékenység gyakorlásának feltételeire vonatkozó szabályozás a szabad mozgás akadályának minősülhet.

38 Ebből következik, hogy a jelen ügyben szereplő dán szabályozás nincs kizárva automatikusan az EK 39. cikk hatálya alól.

A munkavállalók szabad mozgása akadályainak fennállásáról

A felek érvei

39 A Bizottság fenntartja, hogy mind az eredeti, mind a módosított szabályok ellentétesek a munkavállalók szabad mozgásának az EK 39. cikkben megfogalmazott elvével, mivel hatásukban megakadályozzák a munkavállalókat azon joguk gyakorlásában, hogy másik tagállamban keressenek munkát, és akadályozzák a más tagállamban székhellyel rendelkező munkáltatók szabadságát abban, hogy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalókat alkalmazzanak.

40 Az eredeti szabályok megtiltják a dániai lakosoknak, hogy Dánia területén külföldön nyilvántartásba vett cégautóval közlekedjenek. A módosított szabályok akadályozó hatása abban áll, hogy előzetes engedélyt követelnek meg, valamint a gépjármű-nyilvántartási adó teljes összege egy részletével megegyező adó megfizetését. A Bizottság úgy véli, hogy a dán szabályozásra tekintettel a külföldi székhelyű vállalkozások le fognak mondani arról, hogy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalókat alkalmazzanak.

41 A dán kormány arra hivatkozik, hogy a dán szabályozás nem tartalmaz állampolgárság alapján történő megkülönböztetést. Szerinte a cégautókkal kapcsolatos szabályok a Dániában lakóhellyel rendelkező személyek között egyenlőséget biztosítanak, függetlenül attól a ténytől, hogy azok Dániában vagy külföldön állnak-e alkalmazásban. Álláspontja szerint a gépjármű-nyilvántartási adóra vonatkozó szabályok azonos módon kezelik a Dániában lakó és ott dolgozó dán és külföldi állampolgárokat, és a Dániában lakó, de külföldön dolgozó dán és külföldi állampolgárokat.

42 A dán kormány nem zárja ki, hogy azokban az esetekben, amikor a cégautó szerepel a munkafeltételek között, a gépjármű-nyilvántartási adóra vonatkozó dán jogszabályok, önmagukban véve, alkalmasnak tűnhetnek arra, hogy egy munkáltatót egy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalóval szemben inkább a saját országbeli munkavállaló alkalmazására ösztönözzenek. Egy ilyen elszigetelt értékelés ellen szól azonban, hogy a járulékos költségek nem jelentik mindig szükségképpen akadályát egy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállaló alkalmazásának. Amikor a cégautót magáncélra használják, akkor az a munkavállaló díjazásának egy elemét képezi. A munkavállaló az egyéb alkalmazási körülmények, különösen a bérezés meghatározásakor tekintettel lehet az ilyen használathoz kapcsolódó járulékos költségekre. A munkáltatónak összességében kell figyelembe vennie a jövendő alkalmazottal kapcsolatosan felmerülő összes költséget. Ennek a költségnek a részét képezik például a munkáltató által fizetett társadalombiztosítási járulékok.

43 A finn kormány álláspontja szerint a külföldön nyilvántartásba vett, dániai lakóhellyel rendelkező személyek rendelkezésére bocsátott cégautókkal kapcsolatos dán adórendszer nem képezi akadályát az EK 39. cikk értelmében a munkavállalók szabad mozgásának. A munkavállalók által szabadon használt gépjárművet a munkavállaló személyes használatú gépjárművének tekintik. Nem ideiglenes, hanem állandó használatban van.

44 A Bizottság a hátrányos megkülönböztetés hiányára alapított érvet azzal utasítja el, hogy a külföldön nyilvántartásba vett cégautók Dánia területén történő, teljesen azonos használata tekintetében nyilvánvaló hátrányos megkülönböztetés érvényesül a dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalókkal szemben a külföldi lakóhellyel rendelkező munkavállalókhoz képest. Álláspontja szerint a dán szabályozás összeegyeztethetetlen a közösségi joggal, mivel a munkáltatókat visszatartja attól, hogy Dánia területén, külföldön nyilvántartásba vett cégautó segítségével végzendő szakmai tevékenységre dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalókat alkalmazzanak, miközben ugyanazon vállalkozás külföldi lakóhellyel rendelkező munkavállalói minden nehézség nélkül gyakorolhatják tevékenységüket. Nem arról van szó, hogy egy dániai lakos munkavállaló számára kedvezőbb adóügyi helyzetet biztosítanak, mint külföldön lakóhellyel rendelkező munkatársaiknak. A Bizottság szerint egy dániai vállalkozás alkalmazásában álló dániai lakos helyzetének összehasonlítása egy külföldi vállalkozás alkalmazásában álló dániai lakos helyzetével nem releváns.

A Bíróság álláspontja

45 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 39. cikk nemcsak az állampolgárság alapján történő minden, közvetett vagy közvetlen megkülönböztetést tiltja, hanem az olyan nemzeti jogszabályokat is, amelyek, bár az érintett munkavállalók állampolgárságától függetlenül alkalmazandók, akadályt jelentenek azok szabad mozgásával szemben (a fentebb hivatkozott Graf-ítélet 18. pontja és Weigel-ítélet 50. és 51. pontja).

46 Kétségtelen, hogy az eredeti szabályok továbbra is alkalmazandó része alkalmas arra, hogy a más tagállamban székhellyel rendelkező munkáltató által a munkavállaló rendelkezésére bocsátott cégautó dániai nyilvántartásba vételének kötelezettsége miatt visszatartsa a munkáltatót attól, hogy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalót alkalmazzon olyan állásra, amely nem minősülne e munkavállaló főállásának, illetve következményeit tekintve alkalmas arra, hogy megakadályozza a dániai lakosok bejutását az ilyen állásokba.

47 Ami a másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozásnál főállásban dolgozni kívánó dániai lakosokat illeti, a módosított szabályok e munkavállalók szabad mozgását is akadályozzák, mivel az ideiglenes nyilvántartásba vétel ellenében fizetendő adó formájában járulékos költségeket okoznak.

48 Amennyiben a más tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás ellentételezés nélkül viselné ezeket a díjakat, tartózkodna attól, hogy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalót alkalmazzon, akivel kapcsolatban több költsége merül fel, mint egy olyan munkavállalóval kapcsolatban, akinek a lakóhelye nem ebben az államban van.

49 Bizonyos, hogy amint a dán kormány hivatkozik erre, a munkáltató megkísérelhetné a dániai lakos munkavállaló bérét úgy alakítani, hogy kiegyenlítse a járulékos költségeket. Más szóval, megpróbálhatna ennek a munkavállalónak alacsonyabb bért fizetni, mint egy azonos tevékenységet végző, de másik tagállamban lakó munkavállalónak.

50 Ha azonban egy Dániában lakó munkavállaló arra számíthatna, hogy alacsonyabb bért fog kapni, mint egy vele összehasonlítható helyzetben lévő, ebben a tagállamban lakó munkavállaló, ez már visszatarthatná őt attól, hogy e másik tagállamban keressen állást. Amint a Bíróság a 127/86. sz. Ledoux-ügyben 1988. július 6-án

hozott ítéletének (EBHT 1988., 3741. o.) 18. pontjában kimondta, az a tény, hogy egy munkavállaló a munkafeltételek vonatkozásában a munkáltatója országában lakó kollegáihoz képest hátrányos helyzetbe kerülne, közvetlenül befolyásolná a Közösségen belüli szabad mozgáshoz való jogának gyakorlását.

51 A finn kormány azon érve, miszerint a vegyes használatban lévő, másik tagállamban nyilvántartásba vett cégautók dániai állandó lakóhellyel rendelkező személyek rendelkezésére bocsátása nem jelentené a munkavállalók szabad mozgásának korlátozását, mivel egy ilyen jármű a munkavállaló személyes használatú járművének lenne tekinthető, téves előfeltevésen alapul. Egy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállaló ugyanis, aki a cégautót nemcsak szakmai, hanem magáncélra is használhatja, ezzel nem rendelkezhet ugyanolyan szabadon, mint a saját gépjárművével, amelynek használatát nem határolják be az elvégzendő szakmai feladatok teljesítéséhez szükséges követelmények.

52 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a dán szabályozás mind eredeti, mind módosított változatában korlátozza a munkavállalók szabad mozgását.

53 Ilyen intézkedések kizárólag az EK 39. cikk (3) bekezdésében kifejezetten szabályozott eltérési lehetőségek címén, vagy akkor lennének elfogadhatók, ha azok a Szerződéssel összeegyeztethető legitim célt szolgálnának, és azokat közérdekű kényszerítő indokok igazolnák. De még ebben az esetben is szükséges volna, hogy az intézkedések alkalmazása kizárólag az elérni kívánt célkitűzés megvalósítására szorítkozzon, és ne terjedjen azon túl (lásd különösen a fent hivatkozott Bosman-ítélet 104. pontját és a C-224/01. sz. Köbler-ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10239. o.] 77. pontját).

A munkavállalók szabad mozgása korlátozásának igazolásáról

A felek érvei

54 A dán kormány, a finn kormány támogatásával, azt állítja, hogy a dán szabályozás elfogadható, megfelel a közösségi jognak, a nyilvántartásba vételi kötelezettség pedig természetes megnyilvánulása az állam adóztatási joga gyakorlásának. Ezért véleménye szerint megengedett a gépjármű-nyilvántartási adó beszedését biztosító intézkedések meghozatala, feltéve hogy ezek az intézkedések nem lépnek túl kívánt célkitűzés megvalósításához szükséges és megfelelő mértéken.

55 A dán kormány arra hivatkozik, hogy mind az eredeti, mind a módosított szabályok esetleges korlátozó hatása azon a szükségszerűségen alapul, hogy biztosítani kell, hogy a dániai lakóhellyel rendelkező személyek ne kerüljék meg a gépjármű-nyilvántartási adó fizetését. Ilyen szabályok hiányában a dániai lakosoknak lehetőségük lenne arra, hogy megkerüljék az adófizetést, oly módon, hogy vállalkozásokat vagy telephelyeket hoznának létre egy másik tagállamban, amelynek közvetítésével ebben a másik tagállamban nyilvántartásba vett autókat vásárolnának és használnának Dániában.

56 Ami a módosított szabályokat illeti, a dán kormány fenntartja, hogy a napi vagy negyedévi formában történő adófizetés előzetes engedélyezését az teszi indokolttá, hogy előzetesen meg kell vizsgálni, teljesülnek-e a dán szabályozás alkalmazásának feltételei, illetve hogy azoknak utólagosan bizonyíthatóknak kell lenniük. Az engedély kiadása aránylag egyszerű eljárásban történik, ugyanis azt minden kérvényező automatikusan megkapja, aki a fenti feltételeknek megfelel.

57 A módosított szabályok által bevezetett napi vagy negyedévi adó fizetésével kapcsolatban a dán kormány arra hivatkozik, hogy a Bíróság a C-451/99. sz. Cura Anlagen ügyben 2002. március 21-én hozott ítéletében (EBHT 2002., I-3193. o.) elismerte a fogyasztási adó arányosságát abban az esetben, ha az adó arányos a jármű nyilvántartásba vételének időtartamával abban az államban, ahol használják. Hozzáteszi, hogy a Bíróság azon döntését, miszerint az abban az ügyben szereplő adó jogellenes volt, főleg az indokolta, hogy az adó összege nem állt arányban a nyilvántartás időtartamával. A dán kormány ebből arra a következtetésre jut, hogy a más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművek után fizetendő nyilvántartási adóra vonatkozó szabályozása nem összeegyeztethetetlen a Szerződés munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel.

58 A dán kormány szerint a módosított szabályok alkalmazásához megkövetelt „főállás" feltétele arányos. Előadja, hogy „főállásról" akkor van szó, ha a dániai lakóhellyel rendelkező személyt külföldi vállalkozás olyan állásban foglalkoztatja, amely teljes munkaidőben végzett munkának felel meg, vagy ha a bevételeinek legalább a felét e munkaviszony keretén belül szerzi.

59 Ez a feltétel azt hivatott biztosítani, hogy az a munkavállaló, aki cégautót kap, ténylegesen munkát végezzen annál a munkáltatónál, aki a járművet a rendelkezésére bocsátja, egy tisztán formális munkaviszony fennállása nem lévén elegendő. Ez a feltétel azonban a dán kormány álláspontja szerint objektív és könnyen ellenőrizhető. Hozzáteszi, hogy ha a módosított szabályok minden dániai lakosra alkalmazandók lennének, aki rész- vagy teljes munkaidőben egy másik tagállamban dolgozik, sokkal nehezebb lenne a visszaélések ellen védekezni. Ebben az esetben a rendőrségnek ellenőriznie kellene minden külföldön nyilvántartásba vett, Dánia területén közlekedő járművet, amelyet ebben az államban lakó személy vezet, annak ellenőrzése végett, hogy a vezető, akár rész- vagy teljes munkaidőben, valóban egy másik tagállam területén végzi szakmai tevékenységét, ami nem lenne megfelelő módszer.

60 A Bizottság valamennyi igazolást vitatja. Ellenzi a dán gépjármű-nyilvántartási adó megengedett adókénti minősítését. Fenntartja, hogy a dán szabályozás nem alkalmas arra, hogy biztosítsa annak hatékony ellenőrizhetőségét, hogy a gépjárművet csak a megengedett módon használják.

61 Álláspontja szerint a külföldön nyilvántartásba vett cégautó használatának megtiltása annak figyelembevétele nélkül, hogy ideiglenes behozatalról van-e szó, hogy a járművet Dániában és azzal egyidejűleg abban az államban kell-e használni, ahol jogszerűen nyilvántartásba vették, illetve hogy rendszeresen visszaviszik-e nyilvántartási államba, a közúti közlekedés biztonsága szempontjából nem megfelelő, és nem is arányos. A módosított szabályok által bevezetett, az adó napi vagy negyedévi formában történő megfizetésére vonatkozó előzetes engedély megszerzésének kötelezettsége aránytalan. Véleménye szerint az ilyen intézkedések nem igazolhatók az adókijátszás elleni törekvésekkel.

62 A megelőző közigazgatási eljárással kapcsolatban a Bizottság vitatja, hogy az eljárás egyszerű lenne.

A Bíróság álláspontja

— Az eredeti szabályokról

63 Az eredeti szabályokkal kapcsolatosan, amelyekre a kérelem első francia bekezdése vonatkozik, a Bizottság azt kifogásolja, hogy a Dán Királyság jogszabályai és közigazgatási gyakorlata nem engedik meg, hogy a valamely szomszédos tagállamban nem főállásban foglalkoztatott dániai lakóhellyel rendelkező munkavállalók üzleti és magáncélra olyan cégautót használjanak, amelyet ebben a szomszédos tagállamban vettek nyilvántartásba, ahol a munkáltató vállalkozásának székhelye található.

64 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az EK 39. cikk értelmében az a személy tekinthető „munkavállalónak", aki meghatározott ideig, más javára és irányítása alatt, díjazás ellenében szolgáltatást nyújt. A munkavállalók szabad mozgásából fakadó előnyöket mindenki élvezheti, aki tényleges és valódi tevékenységet végez, kivéve az olyan csekély mértékű tevékenységeket, amelyek teljesen mellékesnek és jelentéktelennek mutatkoznak (lásd ezzel kapcsolatban a 66/85. sz. Lawrie-Blum ügyben 1986. július 3-án hozott ítélet [EBHT 1986., 2121. o.] 16. és 17. pontját és a C-138/02. sz. Collins-ügyben 2004. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-2703. o.] 26. pontját).

65 A dán kormány a visszaélések megelőzésének célkitűzésével indokolja az eredeti szabályok alkalmazását azon munkavállalók vonatkozásában, akiket egy másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozásnál nem főállásban foglalkoztatnak.

66 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából, többek között a C-212/97. sz. Centros-ügyben 1999. március 9-én hozott ítéletének (EBHT 1999., I-1459. o.) 24. pontjából az következik, hogy egy tagállamnak jogában áll olyan intézkedéseket hozni, melyek célja annak megakadályozása, hogy néhány állampolgára a Szerződésben biztosított könnyítésekkel visszaélve megpróbálja a nemzeti jogszabályok alkalmazása alól kivonni magát, és hogy a jogalanyok a közösségi jogi rendelkezésekből csalárd módon vagy visszaélésszerűen előnyt szerezzenek.

67 Azon körülmény alapján azonban, hogy egy dániai lakóhellyel rendelkező munkavállaló, aki olyan munkáltató cégautóját használja, akinek a székhelye másik tagállamban van, ebben a másik tagállamban nem főállásban dolgozik, nem lehet általánosságban visszaélést feltételezni.

68 Eleve megfosztani a munkavállalókat attól a módosított szabályok által biztosított lehetőségtől, hogy egy másik tagállamban nyilvántartásba vett cégautót dániai rendszámmal történő nyilvántartásba vétel nélkül használjanak Dánia területén, túlmegy a visszaélések megakadályozásához szükséges mértéken.

69 Az eredeti szabályok vonatkozásában ezért a Bizottság keresete alapos.

— A módosított szabályokról

70 A kérelem második francia bekezdésében szereplő módosított szabályokkal kapcsolatban a Bizottság azt kifogásolja, hogy egy Dániában lakó munkavállaló részére másik tagállamban nyilvántartásba vett jármű használatának engedélyezése egyrészt ahhoz a feltételhez kötött, hogy az ebben a másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozásnál betöltött állása a munkavállaló főállása legyen – a fentebb már tárgyalt kérdéskör –, másrészt pedig adó fizetéséhez kötött.

71 A Bizottság kérelmében nem szerepel ennek az adónak a napi vagy negyedévi adó formájában történő fizetéséhez szükséges előzetes engedély követelménye. Az erre irányuló kifogásokat ezért nem kell vizsgálni.

72 Ezenkívül utalni kell arra, hogy a jelen ügy nem a gépjármű-nyilvántartási adó szokásos mechanizmusával kapcsolatos, hanem annak olyan járművekre történő alkalmazásával, amelyeket egy másik tagállamban vettek nyilvántartásba az ott székhellyel rendelkező tulajdonos nevén.

73 A Bíróság a C-47/88. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 1990. december 11-én hozott ítéletében (EBHT 1990., I-4509. o.), valamint a C-383/01. sz. De Danske Bilimportører ügyben 2003. június 17-én hozott ítéletének (EBHT 2003., I-6065. o.) 43. pontjában kimondta, hogy nem ellentétes az EK 28. és az EK 90. cikkel egy olyan adó, mint az új gépjárművek nyilvántartásba vételekor fizetendő dán adó. Ez azonban nem zárja ki, hogy az ideiglenes nyilvántartásba vételre kivetett adó az EK 39. cikkel ellentétes módon akadályozza a munkavállalók szabad mozgását.

74 Bizonyos, a jelen ügyben nem releváns kivételektől eltekintve a gépjármű-adóztatásra vonatkozó szabályokat nem harmonizálták. A tagállamok így ezen a területen a közösségi jog tiszteletben tartásával szabadon gyakorolhatják adóztatási jogukat (a fent hivatkozott Cura Anlagen ítélet 40. pontja).

75 Annak meghatározásához, hogy mennyiben korlátozza az EK 39. cikk a Dán Királyság gépjármű-nyilvántartási adó kivetésére vonatkozó hatáskörét, emlékeztetni kell arra, hogy a fentebb hivatkozott Cura Anlagen ítélet alapját képező ügy csak arra a jogi helyzetre vonatkozott, amelyet egy ausztriai székhelyű és egy másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás által egy túlnyomórészt Ausztria területén használandó jármű vonatkozásában kötött három éves lízingszerződés idézett elő. A Cura Anlagen ítélet 35. pontjában a Bíróság kiemelte, hogy itt tehát nem rövid időre kötött, egyszerű bérleti szerződésekről van szó, amilyen például egy másik tagállamban székhellyel rendelkező társaságtól csereautó bérbe vételére vonatkozó szerződés.

76 Ha a cégautót túlnyomórészt Dánia területén történő állandó használatra szánják, vagy ténylegesen így használják, a helyzet hasonló a fentebb hivatkozott Cura Anlagen ítélet alapját képező helyzettel.

77 Ilyen körülmények között a Dán Királyság megteheti, hogy gépjármű-nyilvántartási adót vet ki azokra a gépjárművekre, amelyeket egy másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás bocsátott a Dániában lakó munkavállaló rendelkezésére.

78 Ilyen helyzetben ugyanis jogszerű az egyenlő bánásmód alkalmazása a cégautó érintett munkavállaló általi, illetve a Dán Királyság területén lakó más személyek általi használatával szemben egy ilyen adó bevezetését illetően, és elegendő a munkavállalók szabad mozgása korlátozásának igazolására.

79 Ha viszont a jelen ítélet 76. pontjában felsorolt feltételek nem teljesülnek, akkor a más tagállamban nyilvántartásba vett cégautó olyan csekély mértékben kapcsolódik Dániához, hogy a kérdéses korlátozás további igazolása szükséges.

80 Ezzel kapcsolatban ki kell emelni, hogy az ideiglenes nyilvántartásba vétel után fizetendő adó nem igazolható az adókikerülés megakadályozására való törekvéssel. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az adóbevételek csökkenése nem tekinthető közérdeken alapuló kényszerítő oknak, amelyre egy alapvető szabadságot sértő intézkedés igazolása érdekében hivatkozni lehetne (a C-319/02. sz. Manninen-ügyben 2004. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7477. o.] 49. pontja).

81 A dán kormány azon véleményével kapcsolatban, miszerint az ideiglenes nyilvántartásba vételhez kapcsolódó adózási rend igazolható azzal a törekvéssel, hogy megakadályozzák a más tagállamban nyilvántartásba vett cégautó használata által történő adókikerülést, meg kell állapítani, hogy az adókikerülés vagy adócsalás általános feltételezése nem alapulhat azon a körülményen, hogy egy Dániától eltérő tagállamban székhellyel rendelkező munkáltató üzleti célú vagy üzleti és magáncélú használatra cégautót bocsát egy Dániában lakó munkavállaló rendelkezésére. Ilyen feltételezéssel tehát nem igazolható egy olyan adózási intézkedés, amely a Szerződés által biztosított valamely alapvető szabadság érvényesülését érinti.

82 Következésképpen a Bizottság keresete a módosított szabályok vonatkozásában részben megalapozott.

83 Ez a megállapítás nemcsak a cégautó üzleti célú használatára vonatkozik, hanem a magáncélú használatra is, amely az üzleti célú használat mellett járulékos jellegű (ezzel kapcsolatban lásd a fent hivatkozott Ledoux-ítélet 18. pontját).

Az EK 10. cikkről

84 Az EK 10. cikkből eredő, a fentebb megállapított EK 39. cikk alapján Dániát terhelő különös közösségi kötelezettségek megszegésétől különböző, általános kötelezettségek megszegése megállapításának nincs helye.

85 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Dán Királyság

— mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata nem engedik meg a Dániában lakó és egy másik tagállamban, nem főállásban dolgozó munkavállalók számára az e másik, a munkáltató vállalkozásának székhelye szerinti tagállamban nyilvántartásba vett cégautó üzleti és magáncélra történő használatát, és

— mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata csak azzal a feltétellel engedik meg a Dániában lakó és egy másik tagállamban dolgozó munkavállalók számára e másik, a munkáltató székhelye vagy fő tevékenységi helye szerinti tagállamban nyilvántartásba vett, túlnyomórészt nem Dánia területén történő állandó használatra szánt és nem is így használt cégautó üzleti vagy üzleti és magáncélra történő használatát, hogy e munkáltatónál fennálló munkaviszonyuk a főállásuk, valamint egy bizonyos adó megfizetése esetén,

nem teljesítette az EK 39. cikkből eredő kötelezettségeit, és egyebekben a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

86 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az eljárási szabályzat 69. cikke 3. §-ának első bekezdése alapján azonban részleges pernyertesség esetén a Bíróság határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Mivel a Bizottság és a Dán Királyság részlegesen pervesztes lett, kötelezni kell őket saját költségeik viselésére. Az eljárási szabályzat 69. cikke 4. §-ának első bekezdésével összhangban a Finn Köztársaság – mint beavatkozó — maga viseli költségeit.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Dán Királyság

— **mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata nem engedik meg a Dániában lakó és egy másik tagállamban, nem főállásban dolgozó munkavállalók számára az e másik, a munkáltató vállalkozásának székhelye szerinti tagállamban nyilvántartásba vett cégautó üzleti és magáncélra történő használatát, és**

— **mivel jogszabályai és közigazgatási gyakorlata csak azzal a feltétellel engedik meg a Dániában lakó és egy másik tagállamban dolgozó**

munkavállalók számára e másik, a munkáltató székhelye vagy fő tevékenységi helye szerinti tagállamban nyilvántartásba vett, túlnyomórészt nem Dánia területén történő állandó használatra szánt és nem is így használt cégautó üzleti vagy üzleti és magáncélra történő használatát, hogy e munkáltatónál fennálló munkaviszonyuk a főállásuk, és hogy ebből a célból egy bizonyos adót megfizetnek,

nem teljesítette az EK 39. cikkből eredő kötelezettségeit.

2) **A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A felek maguk viselik saját költségeiket.**

4) **A Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások